

straffelig Grund til. Da man for en væsentlig Del kendte de Personligheder, hvoraf Ministeriet bestaar, og kendte dem som hæderlige Politikere, saa har man havt Grund til at vente, at de vilde stille sig paa Forfatningens Side; det har man ganske vist havt den stærkeste Grund til at vente; men hvorvidt det nu bliver det Selvsamme som at stille sig paa Folkethingets Flertals Side vil jo rigtignot bero paa, om der ikke fra Folkethingets Flertals Side stilles Forordringer paa en Stilling for Folkethinget, som er udenfor Forfatningen og mod Forfatningen. Derpaa beror det. Naar det ærede Medlem iøvrigt har paaistaet, at dette Ministerium ikke paa noget eneste Punkt har vist Imødekommen mod Folkethingets Ønske i de enkelte Sager, saa er det jo aabenbart en Sukommelsestil fra det ærede Medlems Side. Nei, det kan aldeles ikke betvivles, at de første Love, man saae fremkomme fra Regjeringens Side — navnlig Skiftebyrloven — indeholdt en ganske overordentlig, en ganske forbausende Imødekommen mod Folkethingets Flertal. Det kan jo dog heller ikke beskrives, at Præstestømningsloven, enten den nu fra de Herrer's Side blev opfattet som tilstraffelig Imødekommen eller ikke, var fra Regjeringens Side ment som en virkelig Imødekommen. Den ærede Justitsminister har det ærede Medlem jo givet det smukke Vidnesbyrd, at man kunde meget godt komme ud af det med ham; han var meget imødekommende. Men hvad blev der saa tilbage? Ja, sagde det ærede Medlem, der er jo Examenskommissionerne, som ganske rigtigt ikke ere komne endnu. Men selv paa Examenskommissionens Gebet, der ligger det ærede Medlem saa umaadelig stærkt paa Hjerte og synes at have været den Draabe, der har faaet Bøgeret til at flyde over og bragt det ærede Medlem til at ville en Kamp paa Kniven imod Ministeriet, har dog den nuværende ærede Kultusminister vist en ikke ringe Grad af Imødekommen. Men det er jo Altsammen just ikke det, som det i dette Dieblit kommer an paa eller kommer an paa ved denne Sag; det ærede Medlem er ikke berettiget til at paaista, at der i Regjeringens Stilling til disse enkelte Sager skulde ligge nogenformhelt Bespielse for Folkethinget til at negte Alt, hvad der kommer fra Regjeringens Side, til at aabne en ligesom Krig mod Ministeriet. Men naar det ærede Medlem dernæst mente, at det i alt Fald for Folkethinget maatte være en Opgave at føre en saadan Krig, fordi Regjeringen havde antydet, at den, hvis en Dpløsning gik den imod, ikke derfor ubetinget vilde trække sig tilbage — det var i Virkeligheden det, det som an paa for det ærede Medlem —, saa vil jeg dertil sige, at det ærede Medlem maa vist ganske have glemt, hvad der staar i Grundloven. Han maa have troet, at der staar i Grundloven, at Kongen har Ret til at opløse Rigsdagen eller en af dens Afdelinger een Gang. Men det staar der ikke; der indeholdes

utvivlsomt i Grundloven fuldstændig Dpløsningsret for Kongen. Man har i tidligere Forfatningslove haft Bestemmelser, hvorefter Kongens Dpløsningsret var indskrænket til at kunne anvendes 3 Gange i et Biennium. Det havde vi navnlig i Fællesforfatningslovene, og det var ogsaa ved Forfatningsrevisionen paa Tale her i Folkethinget. Jeg kan erindre, at jeg selv har hentydet til, om man ikke burde optage en lignende Bestemmelse i den reviderede Grundlov; men det vilde man aldeles ikke dengang; man vilde, at det skulde forblive ved Grundloven af 5te Juni 1849, hvorefter Kongens Dpløsningsret ikke er begrændset til noget bestemt Antal Gange, endfæge da begrændset til een Gang. Derfor det derfor skal være derpaa, man støtter en saadan Ret for Folkethinget til at modsætte sig Alting og en bestemt Forpligtelse for det dertil; saa hviler dette paa en overmaade løs Grund. Det er meget sørgeligt, at det ærede Medlems Forventninger ere blevne saa stærkt skuffede. Det ærede Medlem fortalte os, at han altid havde været saa meget imod denne Kamp. Det ærede Medlem er nu altid saa mild og saa blid, han vilde saa overmaade gjerne have undgaaet denne Kamp; men det er jo nu saa sørgeligt, at Ministeriet vil fremtvinge den ved sin Mangel paa Imødekommen. Jeg maa imidlertid sige, at, hvorvidt det har været hans Ønske at undgaa denne Kamp, det veed jeg ikke; men det foreskommer mig, at det ærede Medlem maatte allerede den Gang, da Folkethinget uden nogenformhelt rimelig Foranledning greb til det yderste konstitutionelle Middel, have kunnet indse, at Kamp var forestaaende, og jeg vil yderligere tilføje, at det ærede Medlems og hans Meningsfællers egen Optræden havde været af den Bestaaffenhed, at den paa det Stærkeste har fremaldt Nødvendigheden af en saadan Kamp. Denne Hævdelse af det, som det ærede Medlem kaldte Folkethingets Bevillingsmyndighed, det vil sige Folkethingets udelukkende eller overveieende Bevillingsmyndighed, er det, som føres ud til, at man blander Folkethingets Finantsudvalg i alle Grene af Administrationen og i alle Administrationens Enkeltheder. Det er det, der har ført ind paa en Tilstand, som desværre ikke kan ende uden alvorlig Kamp. Det er sørgeligt, at noget Saadant er Tilfældet, men Ve den, fra hvem Forargelsen kommer.

Winther: Jeg vil gjøre en bestemt Indsigelse imod den Insinuation, der flere Gange er fremkommen her, blandt Andet fra det ærede Medlem fra Kjøbenhavns 6te Valgkreds (Sindenburg), at der i det foreliggende Forslag skulde ligge et Forsøg paa at skaffe Folkethinget en Overvægt over Regjeringen og Landsthinget. Det er ikke Hensigten med Forslaget, og derfor vil jeg tilbagevise denne Paaastand, hver Gang, den fremkommer. Det er iøvrigt beklageligt, at man allerede her i Thinget vil gjøre, hvad man kan for at forhindre